

Sted efter samme Skøn, som man bruger ved Formue- og Lejlighedsſkat, og De for det tredje ved Siden deraf ſtille en ſæregen Formueſtat med Fritagelſe for Formuer indtil 3,000 Kr., ſaa kan det blive en lang retfærdigere Stat end den, der nu praktiſeres eller kan blive praktiſeret efter de hidtil gældende Regler ved den nu beſtaaende Lovgivning. Saaledes er Beſteemmelsen hos os, men derved er desuden at mærke, at her i København har man jo ikke Formue- og Lejlighedsſkat, og naar vi tale om en almindelig Lov for det hele Land, ſaa kan man ikke ſtille ſig paa et Standpunkt, der gaar uden for alle Henſyn til en Kommune, der tæller ca. $\frac{1}{5}$ af Landets Befolkning. Jeg er ſnarere tilbøjelig til at tro, at der ſom de havde Formuemomentet med ſom Beſtatningsgrundlag her i Kommunen og i det hele alſaa paa dette Punkt fulgte vort Forſlag, ſaa vilde de muligt i alt væſentligt være hjulpe over de Vanſkeligheder, man nu fra mange Sider klager over, ere til Stede for Københavns Kommune. Jeg henſtiller i alt Fald dette Punkt til Overvejelſe. Det er en meget lav Formueſtat ſom nævnt, men den vil give et væſentlig poſitivt Reſultat endda for en Kommune ſom København. Dette bør alſaa blive Genſtand for nærmere Overvejelſe ved denne Sag, og Spørgsmaalet ſkal ikke ſtraks kaſtes til Side. Dette var med Henſyn til Skatteligningen og ſærlig Paaligningen af Indtægtsſtat.

Men ſaa komme vi til et andet ſtort og jeg tror for alle vedkommende i hvert Fald overordentlig vigtigt Spørgsmaal, det er Hartkornſtattens Fikſering, der er optaget i vort Forſlags §§ 39 og 40. Dette, ſom Wenſtre med flere faſtholdt tidligere, forbigaar det ærede Medlem ogſaa. Monrad kaldte ved Forelæggelſen af Loven Hartkornſtatten en brutal Stat, en uretfærdig Stat, og for at indſtrænke Brutaliteten og Uretfærdigheden paa dette Punkt foreslog man alſaa med Folketingets Billigelſe at fikſere Beløbet paa Hartkornſtatten til Kommunen og Amtet. Vi have aſtrykt de ſamme Tal, men her ſom der kan Erfaringen i Aarenes Døb have ført til andre Reſultater i Enkeltheberne, og det er derfor ſelvfølgelig frit forbeholdt den lange Forhandling om de Sager, at foreſlaa andre Tal. Paa diſſe og andre Punkter kan der jo ikke ſaaledes holdes paa Principperne, og i det hele taget vil man jo forſøge til ſidſt, hvad nyttigt man kan ſaa ud af det. Der er foreſlaaet hos os, at Hartkornſtattens Maximum for Sognekommuner ſættes til 9 Kr. 60 Ore, og at det øvrige, ſom Kommunerne behøve, og ſom hidtil for mange Kommuner

kan have været udredet af Hartkornſtatten, ſkal udredes efter de Regler, der findes i Lovforſlaget, dels efter Formuen og dels efter Indtægten. Det er jo forbadſende, ſom Landbedriften ſaa at ſige klar for klar og ved den ene Lov efter den anden bliver bebyrdet med Hartkornſtatter, der yderligere ſvække Landejendommenes Værdi ſamtidig med, at Prioritetſgælden paa diſſe Ejendomme ſtiger mere og mere. I Princippet er det ſikkert forkaſteligt at ſige, at fordi en Mand har et Skøde paa en Landejendom, ſkal han bære ſaa og ſaa ſtor en Del af de ſtigende Skatter, ſom ſtadig forøges ſaa ved den ene og ſaa ved den anden Lov. Der ſidder en Mand paa en Gaard, og han ejer maatte ikke en Dre, men hænger dog ved Gaarden, og ved Siden af ſidder en anden Mand, der ejer ſin Gaard frit og har Kapital til. Kun en Del af Kommunens Behov, fra $\frac{1}{4}$ og opad i forſtelligt Forhold, lignes paa Formue og Lejlighed, den anden Del og abſolut den væſentligte lignes uden Henſyn til Mandens Indtægter og pekuniære Stilling paa Hartkornet. Jeg tror, at en af Forſlagsſtillerne, ſom jeg nævnte før, havde Ret i, at det i Virkeligheden er baade uretfærdigt og brutalt. Et ſaa vigtigt Spørgsmaal forlader ogſaa den ærede Forſlagsſtiller paa første Haand og ſlaar ind paa ſit eget Princip. Han kunde jo dog ikke vide, om der ikke var noget at gøre i denne Retning, eller har han paa alle diſſe Punkter, jeg har nævnt, fuldtændig forladt ſin tidligere Stilling til denne Sag? Jeg henſtiller ſærlig diſſe 2 Paragraffer i vort Lovforſlag og dette Princip til det høje Tings venlige Opmærksomhed. Vi tale tit om at gøre noget for Landbruget, og det er min Overbeviſning, at her paa dette Punkt vilde man, hvis man kunde enes derom, kunne gøre noget for Landbruget, ſom har Betydning. Som Forholdene ere nu, ſkal enhver Mand, ſom køber en Ejendom i en Kommune, ikke blot ſe Skøde og Hartkorn og Jordens Beſtaffenhed osv. efter, men han ſkal ogſaa undersøge Kommunens økonomiſke Forhold og de Hartkornſtatter, ſom følge deraf, og fremdeles tage Henſyn til, hvad mere der kan komme. Saa uſikre kunne diſſe Forhold være, og ſaa betydelig en Indflydelse paa Købs- og Salgspris kan det have, at der drives dette Misbrug med et ſaadant Skatteobjekt, og det fremkalder ogſaa, ſom vi vide, højt vanſelige Forhold i mange Kommuner. Som det nu er, og bedre bliver det ikke efter det ærede Medlems Forſlag, ſelv om det gaar igennem, ſkal Hartkornbeſidderen, der opholder ſig andet Steds, betale af ſit Hartkorn en be-